Maiestatea sa Eisenstein își păstrează maiestatea

On Aprilie 07, 2008

Încearcă să dai sens unei experiențe de creație plină de "vederi" exterioare, înainte de a-ți depăși limitele.

Regizorului rus Serghei Eisenstein, căruia i s-au propus subiecte alese special astfel ca să fie nevoit a le refuza, este acum vehement atacat pentru că nu realizase de mult niciun film.

Nemulțumirile marelui regizor continuă însă. Invitat în continuare la serbarea de aniversare a 15 ani de existență a cinematografiei sovietice, Eisenstein primește o mai mică distincție decât colegii săi, cărora li se acordă ordine și titluri mai înalte. Printre ei se număra Podovkin, Dovjenko, foștii sale elevi, frații Vasiliev, sau chiar fostul său asistent Alexandrov.

*A doua zi, ca președinte al consfătuirii, rostește un discurs de închidere. Răspunde ponderat unor atacuri. Se angajează să reînceapă munca de creație. Peste câțiva ani își va aminti cu ironie atmosfera cenușie...în anii de după 1930, care încerca să cuprindă pe toți, uniformizând creația. Evident, așadar, că supunerea sa conformistă de acum nu este reală. Nimeni nu știe – și nu trebuia să știe – ce se petrece în sufletul său. Sfinx imperturbabil, Maiestatea sa Eisenstein își păstrează maiestatea. **

Leadership: Poți să stabilești o corespondență între interioritate și subiectivitate, construindu-ți o imagine solidă și benefică din compoziția unei opere de artă care mișca lumea cu plasticitatea unui sentiment de pace totală?

În final am înțeles că tot ceea ce noi percepem ca fiind important este doar iluzia unei biruințe de-o clipă, este trăirea experienței unei realități care transcende ceea ce este trecător și care mișca doar ceea ce nu se vede, este radiografia unei normalități stabilită de ceilalți. Şi, mai cred că nu vom reuși niciodată să ne atingem potențialul maxim dacă vom permite ca tot ceea ce percepem ca fiind important să depindă de aprobarea și reacțiile celorlalți, mai ales dacă conștientizam necesitatea unei libertăți de exprimare necondiționate.

Pe această cale trebuie să subliniem necesitatea unei corespondențe între artă și spiritul unei morale de tip "stăpân", nu sclav, care inventează forme noi de gândire, conturând natura unui început puternic în ce privește realizarea distincției dintre ceea ce este drept și ceea ce este nedrept, dintre ceea ce e trecător și ceea ce e definitiv. Tocmai în numele unei morale de acest tip va trebui să respingem sentimentul unei eventuale vinovății în cazul în care părerea celorlalți nu coincide cu viziunea pe care dorim să o extindem în lume.

Când ești atacat din toate părțile de critici dure și ironii fine, este bine să fim ponderați în răspunsuri și să ne construim o poziție de Sfinx imperturbabil, lăsându-i pe ceilalți să constate ei înșiși ca sunt nedrepți în aprecieri. Aici intervine corespondența dintre interioritate și subiectivitate.

Interioritatea este o dimensiune inerentă a creației și a creativității care nu se lasă redusă la tăcere, o îmbinare perfectă între finețe și forță. Iar subiectivitatea este potențialitatea de a produce o transformare la nivel de ceea ce livrezi într-un mod în care gândirea ta, minunatul dar al creației tale, va lua prin surprindere auditoriul.

Îndrăgit este acela care a avut curajul să se supună rigorilor unui intelect care refuză orice convertire la un adevăr exterior, la statornicia sau neschimbabilitatea exterioară.

Un regizor autentic lucrează în spiritul unei noi viziuni asupra lumii, dintr-o năzuință spre certitudinea necondiționată a unei exactități în interpretarea realității, știindu-se apt pentru a face bine diferența dintre ceea ce se dezvăluie ca real, puternic, real și semnificativ, și ceea ce e lipsit de aceste calități.

De multe ori, regizorul trăiește limita interpretării unui subiect de viață în arta sa, acționând ca un filtru pentru eliminarea contrastelor exterioare și prelungirea lumii sale interioare, însă fără a limita percepția asupra realității înconjurătoare.

Mai mult decât atât, un regizor are capacitatea să se definească drept un personaj caracterizat de plasticitatea unui sentiment de pace totală atunci când reușește să pună în vibrație, prin intermediul creației sale, fenomenul numit rezonanță: între ceea ce se evidențiază prin imagine și ceea ce se crede.

Un regizor știe că sentimentele Ego-ului său sunt reacțiile la accidentele obișnuite ale vieții, purificate de scopurile vitale ale unei demonstrații de veridicitate, deci el nu este atins de remușcarea unei vine pe care nu o poate compensa ori ispăși datorată necunoașterii realității.

Cunoașterea cea mai aleasă coincide cu acea liniște imperturbabilă a spiritului pe care o caută oamenii dispuși să înțeleagă faptul că tot ceea există în realitate, și care poate fi transpus într-o operă de artă, nu trebuie să se supună rigorilor spiritului critic născut din conștiința unei limite care nu trebuie depășită.

Cum spunea cineva pe o pagină de internet: *"Am înțeles că fiecare om pe care îl întâlnesc este acolo pentru că are un rol și un mesaj pentru mine, și indiferent dacă îmi frânge inima sau îmi provoacă cea mai mare bucurie, trebuie să-i mulțumesc în egală măsură."*

Maiestatea sa Eisenstein își păstrează maiestatea știind că tot ceea ce vine din exterior nu se poate repercuta asupra lumii sale interioare. Un regizor de acest fel rămâne devotat adevărului și canalizării lui în interior, către sine însuși, dar nici nu contestă intervenția unor forțe exterioare de gândire.

* Notă: Ion Barna - *Eisenstein* , Editura Tineretului, 1966.

Source: https://neculaifantanaru.com/maiestatea-sa-eisenstein-isi-pastreaza-maiestatea.html